

Endelig er det endnu et Par Indstillinger
 her fra Udvalget, som jeg skal henlede De
 mærksomheden paa. Den første er Bestemmel-
 sen i § 6, som sigter til at bevirke en lille
 Rettelse for dem, der betale Bekjendtgjørelserne,
 idet det ikke skal være nødvendigt, at disse
 alemlange Strebninger og lignende Ting, som
 skulle indryffes 3 Gange, nødvendigvis ind-
 ryffes 3 til andet alle 3 Gange, men det
 overlades til Indsenderen at affatte et Udbrag
 de to sidste Gange. Der kan jo ikke være
 nogen Frygt for, at dette Udbrag ikke skal
 blive tilstrækkelig tydeligt; thi det er en For-
 pligtelse, som påhviler Indsenderen, der i Reg-
 len vil være en Ret eller en Sagfører. Be-
 kjendtgjørelser af den Natur efterfølges nemlig i
 Reglen af en Doms, f. Ex. en Mortifikations-
 dom, og et der den allerminste Gengentid i
 det udførlige Avertissement eller i Udbragene,
 udfætter Vedkommende sig for, at der sker en
 Afvisning, saa at man vistnok i den Henseende
 kan være ganske rolig for, at der bliver an-
 vendt al mulig Omhu. — Bestemmelsen i § 7
 omhandler de formidiale Bekjendtgjørelser; jeg
 afser den for temmelig overflødig, men dette
 Spørgsmaal blev under 1ste Behandling frem-
 draget temmelig stærkt. Jeg tror, det var
 nogle Bekjendtgjørelser i Svends Amt, der navn-
 lig var Tale om, og da man har ønsket,
 at den skulle optages her, har jeg for mit
 Vedkommende ikke villet gjøre nogen Indven-
 ding imod den, da jeg ikke tror, den vil gjøre
 Skade. — Endelig er der i Bestemmelsen i
 § 8, som jeg allerede har omtalt, den gaar
 ud paa, at Forpligtelsen til at bpfage visse
 Ting uden Betaling skal bortfalde. Dette er
 vistnok principrætslig rigtig, man kan indaaste
 sammenstille denne Bestemmelse med Privile-
 gien og her ligesom ved Privilegi-
 dens Ophor havde, at der Naturligst er, at
 alle, både Kommuner og Autoriteter, betale
 den Slags Ting. Hvis man lod disse Fri-
 gørelser bestaa, vilde det i alle Tilfælde for Ver-
 lingste Tidendes Vedkommende gaar ud over
 Statskassen, thi det er klart, at den Afgift,
 der skal erlægges af den, i saa Tilfælde vilde
 blive saa meget desto mindre. Snidlertid skal
 jeg erkjende, at der kan være enkelte Tilfælde,
 hvor denne Forfrist kan volde nogen Bænse-

lighed, nemlig i saadanne Tilfælde, hvor det
 vil være vanskeligt at paapege Noget. Hvem
 det kan paalægges at udrede Betalingen. Jeg
 skal f. Ex. nævne Bekjendtgjørelser om ledige
 Skolelærereembeder, hvis man vilde paalægge
 vedkommende Kommune at udrede denne Be-
 talning, vilde det vistnok give Anledning til ikke
 ringe Uvilje og heller ikke ser jeg godt,
 hvem man skulde paalægge at betale Bekjendtg-
 jørelserne om Kapitelstærten. Det er imid-
 lertid Smaa-spørgsmaal, der senere kunne komme
 under Overvejelse, saa at man muligvis kan
 komme til at forbeholde Ministeren Ret til at
 foredrø enkelte Bekjendtgjørelser indryffede uden
 Betaling, naar den nye Ordning træder i
 Kraft, altsaa saavel for den almindelige som
 for de stedlige Tidenders Vedkommende. At
 denne Forpligtelse efter det subsidære Forslag
 ikke skal bortfalde for Stiftstidendernes Ved-
 kommende for samtidig med Privilegierrne, er
 vistnok velmotiveret, og jeg har allerede om-
 talt det.

Jeg har saaledes fremstillet disse forskjel-
 lige Forslag, og jeg skal altsaa foreløbig paa
 Fletallets Begne anbefale den Ordning, der
 er fremstillet i det principale Forslag, idet jeg
 dog forbeholder mig for mit personlige Ved-
 kommende Frihed til eventuel at slutte mig
 saavel til Mindretallets Forslag som til det
 subsidære Forslag, i hvilken Henseende navn-
 lig den erede Minstres Aftale vil være af
 ikke ringe Betydning saavel for mig som vist-
 nok ogsaa for andre Medlemmer af Udvalget.

Roch. Efter den udførlige Udvikling,
 som vi have hørt af den erede Ordfører,
 skal jeg paa Mindretallets Begne ikke komme
 tilbage til Ordning af det egentlige Cen-
 tralblad. Skøndt det for mit Vedkommende
 dog ikke har været ganske blottet for Tvivl,
 om den Ordning man sluttelig enedes om i
 Udvalget, i alle Henseender kan anses for den
 hensigtsmæssigste, særlig naar man ser hen til
 det Diemed, hvort det oprindelige Forslag er
 fremkommet, nemlig at lasse Statskassen en
 ikke ubetydelig Indtægt, skal jeg dog, som be-
 mærket, ikke opholde mig videre derved, men
 blot bemærke, at jeg i denne Henseende i alt
 Besønligt kan slutte mig til, hvad den erede